

τρων, έκαμε την αναπνοή του να κόβεται. Περπατώντας σιγά-σιγά, με προφυλάξεις, με τεντωμένα αυτιά, σαν κυνηγημένο ζώο, μπήκε σ' ένα μονοπάτι που έβγαζε στον δημόσιο δρόμο.

Μιά μονάχα σκέψις τον κατείχε: να βαδίσει όλη τη νύχτα για να βρεθεί όσο το δυνατό πιο μακριά από τον τόπο του έγκλημάτος του.

Έταχυνε το βήμα του. Ξαφνικά, σταμάτησε. Στην καμπή ενός άλλου μονοπατιού, εκεί κάτω, είδε ένα φως ανάμεσα στα δέντρα. "Ένα σπίτι... Τι έπρεπε να κάμη ο αλήτης; Νό ξαναγυριση πίσω; "Όχι, όχι...

Και συνέχισε το δρόμο του, έχοντας στημένο το αυτί του και στον παραμικρό θόρυβο. "Υστερ' από λίγο, θρικότανε κοντά σ' έναν άσπροαμμένο φράχτη, που έζωνε το φωτισμένο σπίτι... Έτοιμαζότανε να τον προσπεράσει, — όταν, ξαφνικά, μέσα στη βαθειά νυχτερινή γαλήνη, άκούστηκε με τραγική ένταση μιά φωνή παλλομένη από αγωνία:

— Στάσου, δολοφόνε!...

Ο αλήτης ένοιωσε το μυαλό του να σαλεύει. Τα γόνατά του άρχισαν να τρέμουν. Δεν μπορούσε πειά να κάμη ένα βήμα μπροστά. Κρύος ιδρώς έσταζε από το μέτωπό του.

Και η φωνή άκούστηκε και πάλι, βαρειά κι' έπισημη.

— Δεν θά μου γλυτώσης, δολοφόνε! Ασφαλώς δεν θά το περίμενες να με συναντήσεις μπροστά σου! Νόμιζες ότι θά μπορούσες να αποφυγής την τιμωρία! Μά δεν ήξερες ότι κανένα έγκλημα μέχρι σήμερα δεν έμεινε ατιμώρητο;

Ο αλήτης, θουτηγμένος στον ιδρώτα, με τα πόδια καρφωμένα στο έδαφος, άκουε την μυστηριώδη αυτή φωνή χωρίς να μπορέσει να κάμη την παραμικρά κίνηση, χωρίς να μπορέσει ούτε το κεφάλι του να γυρίσει. Τα μάτια του, πεταγμένα έξω από τις κόγχες, κύτταζαν τα δέντρα σαν να ήσαν θλοσσυροί δικασταί, ντυμένοι στα μαύρα.

— Τρέμεις τώρα! Ξεακολουθήσε η φωνή. Φοβάσαι τώρα! Μετανοείς ίσως για το έγκλημά σου! Μά είναι πολύ άργα πειά. Σε κρατώ, και κανένας δεν θά μπορέσει να σε γλυτώσει από την έκδίκησή μου! Θά σε σκοτώσω, κακοϋργε, όπως έσκοτώσες κι' εσύ ένα άνυπεράσπιστο πλάσμα...

Ο αλήτης δεν μπόρεσε να ύποφέρη άλλο το μαρτύριο αυτό.

Τα νεύρα του, χαλαρωμένα ήδη από τις στερήσεις, την πείνα και την αγωνία που δοκίμασε πριν από λίγη ώρα, όταν έστραγγάλιζε την γρηά, δεν μπόρεσαν ν' ανθέξουν στην καινούργια αυτή δοκιμασία.

Και ο αλήτης, τρελλός πειά, γελώντας σαν δαίμονας, άρχισε να τρέχει, χωρίς να βλέπει που πηγαίνει, πέφτοντας πάνω στα δέντρα και στους θάμνους. Και μέσα στην νύχτα, τα ούρλιασματά του άντηχούσανε άγρια, πένθιμα

— Βοήθεια! Βοήθεια! Μά σκοτώνουν!

... "Αν ο αλήτης έμενε λίγα ακόμη δευτερόλεπτα μπρος στο φωτισμένο εκείνο σπίτι, θ' άκουγε την άπειλητική φωνή που τόσο τον τρόμαξε, να σταματά και να την διαδέχεται μιά άλλη φωνή, ψύχραιμη και άπαθής:

— Άκούσατε, αγαπητοί άκροαταί, την δευτέρα πράξι από το καινούργιο δράμα του κ. Χ. Σε λίγο θ' άρχιση και η τρίτη πράξι.

Μέσα στο φωτισμένο εκείνο σπίτι διάβαζαν άπλουστατα ένα τρίπρακτο δράμα.

* * *

"Υστερ' από τρείς ώρες, οί κάτοικοι ενός γειτονικού χωριού ζύπνησαν τρομαγμένοι από τα ξεφωνητά ενός τρελλού, ο οποίος έτρεχε μέσα στην νύχτα ούρλιάζοντας:

— Βοήθεια! Βοήθεια! Μά σκοτώνουν!...

Στις τσέπες του παράφρονος αυτού βρέθηκαν έκατό χρυ-

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΕΣ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Κάθε φορά που αγαπά κανείς, του φαίνεται πως αγαπά για πρώτη φορά. Γιατί κάθε φορά που αγαπά, ή ψυχή του ξαναβρίσκει την πρώτη της άγνότητα, την πρώτη της πίστι και νεότητα.

* * *

Η γυναίκα είναι τόσο φιλάρεσκη που προτιμά να της άμφοθητήσουν την άρετή της παρά την όμορφιά της.

* * *

Η όμορφη, αλλά ψυχρή γυναίκα, μοιάζει με λουλουδι χωρίς άρωμα.

* * *

Ο άνθρωπος που δεν ξέρει τί θά πη ζήλεια, δεν αγαπήσε ποτέ του.

* * *

Η ωραιότερη γυναίκα είναι ή γυναίκα που αγαπούμε.

* * *

Όποιος δεν αγαπήσε, δεν ξέρει τον έαυτό του.

* * *

Η άληθινή γυναίκα όταν αγαπά, θέλει να είναι σκλάβο του αγαπημένου της.

* * *

Η γυναίκα είναι τόσο φιλάρεσκη, που και στις μεγαλύτερες ακόμα λύπες της παρηγοριέται με την όμορφιά της.

* * *

Που θρίσκεται λοιπόν ή εύτυχία; Αφού ούτε στον έρωτα μπόρεσε να την βρή κανείς; Τότε που άλλου μπορεί να ύπαρξη;

* * *

Ο έρωσ δεν είναι τόσο τυφλός όπως τον παριστάνουν. Η παραμικρότερα έλλειψις κάποτε, το πιο άσημαντο έλάττωμα, μπορεί να τον άπογοητεύσει, να τον άποθαρρύνει.

* * *

Όταν προσπαθήτε να πείσετε τον έαυτό σας πως δεν αγαπάτε, τότε να είστε βέβαιος πως είστε πράγματι έρωτευμένος.

* * *

Το βλέμμα της αγαπημένης γυναικός μάς κάνει όλα να τά ξεχνούμε. Ακόμα και την άπιστία της.

* * *

Ο Μπαλζάκ γράφει κάπου: «Πολλές φορές άκουσα μερικά έλεεινά όντάρια να λυπούνται γιατί ήσαν γυναίκες και να λένε πως θά ήθελαν να ήσαν άνδρες. Πάντοτε τά έλεεινολόγησα. Έγώ αν μπορούσα να έκλέξω, θά προτιμούσα να ήμουν γυναίκα. Ναί μάλιστα είνε μεγάλη εύχαρίστησις για τους άνδρας να αισθάνωνται ότι οί θρίαμβοί των όφείλονται στη δύναμη που τους δίνουνε νόμοι άπ' τους ίδιους φτιαγμένοι. Αλλά τί άπερίγραπτη ήδονή και για την γυναίκα, όταν βλέπει πεσμένους στα πόδια της τους άνδρες να λένε και να κάνουν άνοησίες προς χάριν της, και να αισθάνεται έτοι να θριαμβεύη ή άδυναμία της!...

* * *

Η γυναίκες σαν τους βασιλείς, νομίζουν ότι όλα είναι δικά τους.

σα ναπολεόνια και άρκετές όμολογίες. Μά όταν τον ρωτήσανε που τά βρήκε τόσα χρήματα, αυτός, ο κουρελιασμένος, δεν μπορούσε να δώσει μιά σωστή άπάντησι.

Και έπανελάμβανε διαρκώς:

— Βοήθεια! Βοήθεια! Μά σκοτώνουν!...

ΑΡΛΕΤΤΑ ΝΤΕ ΠΙΤΡΑΙ